

EEN GEVAARLIJKE RIT,

OF:

EDUARD VOOR ZIJN BLUFFEN GESTRAFT.

Wie wil pralen
Moet 't betalen.

Er is niets, dat ons meer tegenstaat in een ander, dan het bluffen. Daarmede heeft nog niemand op de wereld zich vrienden verworven en zelfs op school heeft een bluffer nog nooit aanhangers gevonden; want hij houdt zich voor veel te verheven boven hen, en zijne makkers houden hem voor te dwaas, om op zijn gezelschap gesteld te zijn. En slaagt hij er werkelijk in iets groots tot stand te brengen, dan valt hem de roem, dien men ieder ander gaarne schenken zou, nog niet ten deel, daar men hem niet gelooft, dat hij 't zelf gedaan heeft. Zijn karakter mist de praktische zijde; men wil ook later in 't maatschappelijk leven niets met hem te doen hebben; op hem is het spreekwoord toepasselijk: Veel geschreeuw maar weinig wol. Voor hem is natuurlijk deze meening van anderen onverschillig; want iederen wenk en iederen welgemeenden raad ontvangt hij met een verachtelijk lachje of zelfs met een trotsch gelaat, en zoo wordt hij er blind voor, dat hij dikwijls het mikpunt is van den spot van anderen, want hij staart slechts op zijne eigene grootheid en voortreffelijkheid.

Het is geene overdrijving, als ik zeg, dat deze beschrijving juist van toepassing is op Eduard Bol. Eduard was op den leeftijd van 15 jaar in de derde klas van het gymnasium te B. .... en met nog eenige jongens bij een der leeraren, een zekeren heer Meijer, in den kost. Hij was groot voor zijn leeftijd en wist ook zeer goed, dat hij een knappe jongen was. Over 't geheel was hij

niet slecht. Hij had een edelmoedig hart en in vele gevallen had hij eene zeer bijzondere goedhartigheid aan den dag gelegd en hielp overal de verdrukten, zooveel hij kon. Maar hij had een zeer groot vertrouwen in zijn verstand en ook in zijne lichaamskrachten, zoodat somtijds daardoor iedere goede trek in zijn karakter geheel uitgewischt werd. Zijn buitengewoon zelfvertrouwen was in de twee jaar, dat hij reeds op het gymnasium te B. was, reeds grootendeels openbaar geworden, maar nog eene zeer pijnlijke ervaring was noodig, om hem eens voor altijd te leeren, dat zijn eigenwaan hem volstrekt niet tot voordeel strekte.

B. is eene kleine provinciestad en bezit een spoorwegstation, waar de weinige beambten, die daar zijn, maar even voldoende hunne bezigheden vinden. De kostjongens van Dr. Meijer gingen dikwijls naar het station, om de treinen te zien aankomen. Het was op een Novemberdag van 't jaar 1860. Herman Reimer kreeg verlof een dag bij zijne ouders te gaan doorbrengen en Eduard ging hem naar 't station brengen. 's Anderen daags zouden allen hem dan weder afhalen. Zij kwamen er echter eerst, toen de trein reeds aangekomen was, en vonden Herman tamelijk opgewonden. Hij deelde hun dadelijk mede, dat de spoortrein een ongeluk had gehad, dat echter gelukkig zonder ernstige gevolgen afgevoerd was. De goederenbesteller was, toen de trein aankwam, van den wagen gesprongen, uitgegleden en onder den trein geraakt, maar gelukkig zonder letsel te bekomen, daar de trein in zijne vaart al aan 't minderen was.

Eduard had oplettend naar deze mededeeling geluisterd. »Die lomperd!» zeide hij.

»Waarom is hij een lomperd?» vroegde Herman, terwijl hij de jongens, die bij hen stonden, met een ernstigen blik aankeek.

»Meent ge, dat iemand een lomperd is, omdat hij niet van de loopplank van een trein kan springen, terwijl hij nog in beweging is?»

»Als gij 't niet kunt, kan ik 't wel,» merkte Eduard op.

»Aha, kan jij 't,» ging Herman voort, »maar dat is ook geen wonder. Van jou kan men alles verwachten.»

»Het is niets,» antwoordde de praalbans. »men springt er maar op en dan er weer af.»

»En breekt er zijn hals bij,» zeide Herman, »dat lijdt geen twijfel, het is alles eenvoudig en gemakkelijk, maar probeeren zou ik 't niet graag.»

Eduard sperde de oogen open, alsof hij zeer verbaasd was. Hier had hij immers eene gelegenheid om te toonen, dat hij niet bang was bij een gevaar, waarvoor Herman terugdeinsde, en hij meende, dat hij van dit kostelijk voordeel dadelijk partij trekken moest.

»Zoo zoo!» zeide hij, »ben jij bang?»

»Zeer zeker,» antwoordde Herman, »maar jij geenszins.»

»Nu komt het er maar op aan, dat wij eens zien, of gij niet bang zijt.»

»Wel, Herman,» zeide Eduard trotsch, »waar wedt gij om, dat ik op de loopplank van den trein spring en er weer af?»

»Meent gij een stilstaanden trein of een, die in beweging is?»

»In beweging natuurlijk,» antwoordde Eduard.

»Als jij 't doet, geef ik wat lekkers van den suikerbakker, zoodra ik uit mag,» zeide Herman, »en daar wil ik niet lang mede dralen,» voegde hij er bij. »Hier zullen wij 't geld bij elkaar leggen, maar hier moet gij dan ook je moed toonen. Natuurlijk voert gij de geheele geschiedenis uit, zonder er bij te vallen. Je kunst ligt dus daarin, dat gij ons bewijst, welk een domoor de goederenbesteller geweest is. En nu, wanneer begint de voorstelling?»

»Morgenavond!» gaf Eduard dadelijk ten antwoord, »natuurlijk als ik er de gelegenheid voor heb. De stationschef mag er niets van bemerken, anders is hij op 't perron en maakt alarm, voor wij nog begonnen zijn.»

Zoo geduldig als zij maar konden, wachtten de knapen den volgenden avond af. Zij wisten, dat Eduard tenminste beproeven zou zijn woord te houden, al zou het ook niet gelukken. Toen de leeruren om waren, liep een half dozijn van de knapen, die van 't geheim wisten, naar 't station, om den laatsten sneltrein te zien aankomen. Het was bijna donker. Eduard was niet in de gelegenheid bij het aankomen van den trein zijne dapperheid te toonen, de beambten waren er, en in allen gevalle had een hunner de grap bedorven en hem bovendien bij den leeraar verraden.

Ofschoon Eduard volhield, zoolang hem maar de gelegenheid geboden was, zijne knapheid te toonen, was het hem gansch onverschillig of hij straf kreeg.

Er was aan 't station niets te doen voor de beambten; niemand steeg uit of in. Toen de goederenbesteller zag, dat zijne diensten niet noodig waren, ging hij naar de wachtkamer. De conducteur keek, hoe laat 't was, gaf 't teeken met zijn fluitje en sprong in zijn wagen. De trein zette zich in beweging. Geen menschelijk oog kon daar de jongens bespieden. Eduard gevoelde, dat nu het geschikte oogenblik gekomen was. Hij greep het handvat van eene coupee eerste klasse, liep een eindje mee en wipte op de onderste loopplank. Toen beproefde hij eraf te springen. Zijne vrienden verwachtten niets anders dan dat hij op 't perron zou vallen. Maar hij was bang de sluiting los te laten. Driemaal zette hij den voet vooruit, om den sprong van de loopplank te doen en nu bereikte de trein 't einde van 't perron. Zijne pogingen waren vruchteloos, en tot schrik van zijne makkers werd hij van het station medegevoerd. Als hij nu van de loopplank sprong, zou hij zeker een ongeluk krijgen.

Met een kloppend hart en open mond staarden de verbaasde knapen naar den trein, die hoe langer hoe sneller voortbruiste, tot Eduard in de schemering nauwelijks meer te herkennen was.

Toen reed de trein een tunnel in.

„Hij is weg!” zeide Herman treurig, „het is een wonder, als hij nog terugkomt. Deze tunnel is een kwartmijl lang. Duizenden verschrikkelijke gedachten doorkruisten het gemoed van den jongeling. Eduard kon tegen den wand van den donkeren tunnel verpletteren, de stoom kon hem doen stikken, hij had misschien geen kracht genoeg meer de sluiting vast te houden, dan kwam hij onder de wielen en werd vermorseld. Een hoop voedden zij nog — misschien gelukte het hem in de coupee te klauteren; maar,” zeiden zij, „waarom deed hij het niet, voor de trein den tunnel inreed.”

Geene woorden kunnen de gevoelens beschrijven, die Eduard bestormden, toen hij zag, dat hij van 't station medegevoerd werd. Zijn hoofd duizelde, en hij hield zich krampachtig vast. Allengskens kwamen zijne gedachten weer bijeen. Hij moest al zijne kracht inspannen om niet van de loopplank geslingerd te worden; want weldra legde de trein veel mijlen in 't uur af en schokte en schommelde geweldig. Ongelukkig was er niemand in den waggon, waarbij hij stond, maar den bovensten deurknop kon hij bereiken. Met eenige moeijelijkheid gelukte het hem zich slechts met ééne hand vast te houden en met de andere den deurknop te grijpen. Hij beproefde hem om te draaien, maar hij stond onbewegelijk vast, en zijne pogingen waren vergeefs. Toen viel het hem in, dat hij misschien door 't portier klauteren kon; maar behalve dat deze gedachte toch te gewaagd was, had men het venster hoog opgetrokken en onmogelijk was 't het van buiten te laten zakken. Met verwilderde en verbaasde oogen keek de knaap naar de met kussens belegde zitplaatsen daarbinnen en wenschte niets vuriger dan dat hij daar zijne leden behagelijk kon uitstrekken. Als laatste hulpmiddel gebruikte hij zijne longen en schreeuwde luide om hulp. Zijne stem werd verdoofd door het gedruisch der wagens. Zijne eenige hoop lag nu in de kracht en de taaheid van zijne spieren. Hij waagde het niet langs de loopplank te gaan, terwijl de trein in beweging was, lat kon slechts een oude en ervaren conducteur

doen. Toen hij zag, dat zij een tunnel naderden, werd hij doodelijk ongerust. Hij gevoelde, dat daar in donkere hoeken onbekende gevaren lagen verscholen — gevaren, waarvan hij nooit gehoord had, en nooit had kunnen droomen. Hij sidderde onwillekeurig bij de gedachte aan een rit door den zwarten tunnel, die tot stikkens toe met damp en rook gevuld moest zijn. Er viel echter niet aan te veranderen; hij kon niets anders doen dan zich stevig vasthouden en bij nadere overdenking werd het hem duidelijk, dat, zou hij zonder ongeval de gevaarlijke reis volbrengen, hij alle inwendige aandoening moest vermijden.

Inplaats van een kwartmijl scheen de tunnel hem vier mijlen lang te zijn. Onophoudelijk keek hij vooruit, daarheen, waar het vuur van de locomotief den stoom als eene vuurzee liet schijnen, maar het einde was nog niet te zien. Stof vulde zijne oogen, zwaveldamp en rook verstikten hem bijna. Lang vóór het einde bereikt was, gevoelde hij zich al ongesteld en machteloos, een koud zweet parelde op zijn voorhoofd en een zenuwachtig beven greep hem aan. Dat was werkelijk eene ernstige les, die hij ontving en die niet zoo licht te vergeten was. Terwijl hij zoo voortstoomde, kwam de oorzaak van dien onaangename toestand hem voortdurend voor den geest. Het was niet de eerste maal, dat zijne dwaasheid hem werkelijk in nood bracht. Hij nam zich vast voor, dat, als hij het naaste station, dat nog een goed uur ver was, gelukkig bereikte, hij zich nooit weer door zijn bluffen in zulk eene verlegenheid zou laten brengen. Of hij ooit de gelegenheid hebben zou of niet, dit zijn vast voornemen ook te bewijzen, daaraan waagde hij volstrekt niet te denken.

Eindelijk suisden zij met vreeselijk leven uit het verstikkende gat, waarin zij ongeveer zes minuten, die Eduard evenwel een uur toeschenen, doorgebracht hadden. Het daglicht verdween spoedig aan den hemel, en de koude van den Novemberavond werd aanmerkelijk voelbaar. De knaap was geheel uitgeput. De snelheid, waarmede zij vooruitvlogen, werd hoe langer hoe grooter. Maar nu wist hij ook, dat zij met spoed het station na-

derden. Maar dan — ach! daaraan had hij nog niet gedacht — wat zou er van hem worden, als de trein zonder op te houden doorreed!? Zich mijnen ver nog langer vast te houden, dat was onmogelijk. Bij die gedachte werd hij duizelig, en hij kon nauwelijks zich voor vallen bewaren. Hij wist niet meer waar hij was; hij verloor zijn bewustzijn. Toch trachtte hij nog altijd zich vast te houden; nog even voelde hij een langdurig stampen en stooten van den trein, door het remmen veroorzaakt, en toen wist hij niets meer..... Weer bijgekomen, bevond hij zich in de kamer van den stationschef. Hij was in onmacht gevallen juist toen de trein aan 't perron kwam, waarop hij zonder letsel te bekomen, gelukkig neerviel. Eene menigte menschen snelde verbaasd toe om te zien, wat voor een dwaas het was, die zoo plotseling op zulk eene wijze bij hen gekomen was. De chef droeg den knaap dadelijk naar zijne kamer. Het was een vriendelijke man, en toen Eduard tot zichzelf gekomen was, luisterde hij oplettend naar zijne geschiedenis.

»Nu, mijn jongen,» zeide hij, »daar hebt gij eene goede les ontvangen, en het is eene groote genade Gods, dat gij gezond en wel hier aangekomen zijt. Een rit van zes en een halve mijl op de loopplank van een sneltrein en dan bij 't vallen nog veilig te vallen, geloof ik, dat uw leeraar voor eene uitzondering op een regel houden zal, welke juist het bewijs is voor de regel. Op zulk een gelukkigen uitslag kan niet eens een van ons met zekerheid rekenen, en daarvoor hebt

gij God den Heere met uw gansche hart te danken. Een bloodaard zijt gij niet, dat moet ik bekennen; gij hebt u kranig gehouden. Ik zal van dit voorval geen melding maken, mijn jongen, en als gij morgenoctend met den eersten trein naar B. terugreist, spaart gij u daar nog misschien een pak slaag.

Eduard bedankte den chef voor al zijne vriendschap en zijne hulp en vertrok 's anderen daags. Hij was waarlijk nog versuft en niet zoo gauw op zijn verhaal. Na een half uur was hij te B., waar men in groote ongerustheid en bezorgdheid over hem verkeerde. Niemand had gehoopt hem terug te zien, tenminste ongedeerd en wel. Op eene vriendelijke ontvangst van Dr. Meier kon hij natuurlijk niet rekenen. Hij werd echter zeer aangenaam uit dien waan gebracht. De doctor zeide, dat hij reeds genoeg bestraft was, en hij kwam er van af met eene geduchte strafrede en vermaning.

Deze les hielp. Gedurende den geheelen tijd van zijn schoolgaan te B., kwam het bij Eduard niet meer op om te bluffen. Dat hij werkelijk moed bezat, heeft zijn later leven bewezen, en weinige officieren hebben zich in den oorlog zoo dapper en onverschrokken getoond als de tegenwoordige generaal Eduard. De bescheidenheid en de moed, die thans zijne voornaamste karaktertrekken zijn, vinden wel grootendeels hun oorsprong in zijnen toenmaligen rit op de loopplank van den sneltrein.

J. H. VAN LINSCHOTEN.

Gehoorzaamheid aan den wil Gods. — De krachtigste beweegreden voor den Christen is ten allen tijde de wil Gods. Gods wil is de wet van den geloovige. Hij vraagt niet of iets hem voordeel aanbrengt, welk een goeden invloed het op anderen zou kunnen uitoefenen, maar hij vraagt eenvoudig: »Beveelt mijn hemelsche Vader het?» En zijn gebed luidt: »O Heilige Geest, help mij gehoorzaam zijn, niet, omdat ik inzie, dat het tot mijn best dient, maar eenig en alleen omdat Gij het beveelt.» Gods geboden te vervullen en de stem Zijns woords te gehoorzamen is het heerlijkste voorrecht van den christen.

